

MIRCEA VEROIU

Ultima vară a tinereții

Ediția a II-a revăzută și adăugită

- „Premiul pentru carte de film“ acordat de Uniunea Cineaștilor din România în martie 2010
- „Diploma de Recunoștință“ acordată Silviei Kerim de către Uniunea Autorilor și Realizatorilor de Film din România „Pentru contribuția deosebită la dezvoltarea artei și culturii cinematografice românești“, aprilie 2010

„Parfumeria“, 2009

Pe Mircea l-am văzut ultima oară în noiembrie 1997, cu trei săptămâni mai înainte de moartea lui.. Știam bine cât e de bolnav. Știam încă din vremea în care fusese operat la Paris de cancer de colon, în ianuarie 1991. Mă aflam și eu la Paris, în vizită la prietena mea, Janine Bartels, când m-am trezit cu un telefon neașteptat, acolo, în apartamentul Janinei: „Silvia, nu te speria, Mircea a fost operat de ceva grav. Acum e la spital, e în convalescență și ar avea nevoie de optimismul tău. De forța ta. Uite, notează-ți, ăsta e numărul de telefon al spitalului. Ți-a dat «interiorul», «l'extension» – cum spun francezii. Sună-l, are nevoie de tine.” Era Elena Albu, soția lui. Aflase probabil că sunt și eu la Paris – așa cum se întâmplă de fiecare dată cu românii, când vreunul dintre noi, din „lumea noastră“, ajunge la Paris. Circuitele intră imediat în acțiune. În timp record, cei interesați află și unde locuiești și numărul de telefon al vremelniceii gazde pariziene.

L-am sunat. Mi-a răspuns același glas cald, „politicos“, un pic răgușit. Boala, oboseala...

„Ia te uită cine mă sună! Mă bucur că m-ai găsit, că ți-a dat Elena numărul de telefon. Să știi că moartea a stat pe marginea patului meu 36 de zile și 36 de nopți. Doctorii mi-au scos 15 centimetri de maț...” Au urmat unele detalii și-apoi: „Trebuie să închid. A venit profesorul să vadă cum stau...” „Ba nu! Așteaptă!”

LIBRIS | We know books

Și deodată l-am auzit pe Mircea – așa cum nu-l auzisem niciodată până atunci – vorbind fluent franțuzește, ba chiar cu un ușor accent... parizian: „Un instant, monsieur le professeur, veuillez parler à une très bonne amie.” Și mi l-a dat la telefon pe chirurgul care-l operase – după voce un bărbat încă tânăr. El m-a asigurat că operația a decurs foarte bine și că „bolnavul” s-a purtat exemplar! Și imediat după operație, dar și de-a lungul acestei destul de dureroase convalescențe... În acele puține zile cât am mai rămas eu la Paris, am vorbit zilnic la telefon. M-a întrebat despre „Parfumerie”, despre ce filme se mai fac pe la noi... Aici și acum voi reproduce doar ce mi-a spus în legătură cu munca lui de la Paris: „Dacă-ți închipui că aici mi-e mai ușor ca acasă, când mă chema la el tovarășul Dulea* ca să-mi ceară «unele modificări sine qua non» la filmul care tocmai îi fusese prezentat, te-nșeli amarnic! Ăla mă primea cu toată politețea – numai că nu-mi punea covor roșu la intrarea în biroul lui imens... În schimb ăștia, țoapele astea de franțuji se poartă cu mine de parcă aș fi sluga lor, un nenorocit de emigrant flămând. Imaginează-ți că un oarecare fabricant de paste făinoase care-mi comandase o reclamă... «une pub» (de la «publicité») mi-a cerut să schimb de două ori finalul la un filmuleț de... 60 de secunde! Despre... făină! Adică un film de 1 minut! N-am avut încotro! Mă plătise. Și încă prost! Păstrând absolut toate proporțiile, știi bine că așa a pățit Sergio Leone cu „Once upon a time in America”! Minunea aia de film! Producătorul ăla american plin de bani i-a ciopârțit finalul filmului. Ba chiar i l-a și schimbat. A și tăiat din film – o capodoperă! – cam o oră!”

... Îndată după ce „a fugit” din țară, dar mai ales după ce s-a întors, am tot vorbit la telefon cu Mircea. El mă suna. Mă întreba mai ales despre „ale casei” ... Într-o seară de iarnă, pe când

* Dulea era vicepreședinte al Consiliului Culturii și Educației Socialiste, condus de Suzana Gâdea. Se spunea că e „mâna dreaptă a Elenei Ceaușescu”. Răspundea de cinematografie și de edituri. Planurile „de muncă” ale „Caselor de filme” și ale editurilor erau aprobate ori respinse de el.

vorbeam de una - de alta, cățelușă mea, mult iubita Missy, a început să latre... Cine știe ce auzise ea din stradă. Ce zgomote suspecte. O botezasem așa pentru că, dintr-un pui de boxer plin de râie și șchiop, devenise în scurt timp, copleșită de dragostea mea și bine îngrijită de medici, o „domnișorică” de toată frumusețea! O... Missy! Îi dădusem numele ăsta și cu gândul la un cântec al lui Louis Armstrong - care îi plăcuse tare mult lui Mircea și pe care într-o vreme îl „tocisem” la pick-up seară de seară: „Pretty little Missy - give me a little Kissy”. Refren pe care Mircea, stâlcind în joacă, după obiceiul lui de a se distra cu muzica vorbelor, a literelor, îl cânta cu accentul unui latin: „Priti, lităl, Missy, giv mi ă lităl Kissy...”.

Așadar, auzind-o la telefon pe Missy lătrând, Mircea a exclamat: „Aha! Avem un câine!”. Da, aveam un câine! Așa cum, în mintea lui și a mea aveam, în continuare, o casă. În fond, el refăcuse din temelii casa moștenită de mine de la părinții mei, cumpărată de tata de la un avocat care avusese trei case, dintre care una se afla - și se află! - pe strada Parfumului, casă pe care soția avocatului o pierduse la Cazinoul din Sinaia, odată cu un pumn de bijuterii și o grămadă de bani. Ca să o deosebească de celelalte două case, avocatul o botezase pe cea pierdută la Sinaia, la „chemin de fer” sau la „ruletă” - „Parfumeria”. Nume preluat cu drag de ai mei părinți și, mult mai târziu, cu același drag, de Mircea. De-a lungul anilor, mi-a mărturisit de multe ori că „Parfumeria” îi este la fel de dragă ca toate filmele făcute de el la un loc!

În iarna 1972-1973, când eram convingși că „vom rămâne pentru totdeauna împreună”, am început să colindăm orașul, finându-ne de mână, în căutarea unui apartament de două camere. Ne luam după anunțurile apărute în „România liberă” la rubrica „Schimb de locuință”, cu gândul să dăm cele două garsoniere în loc. Târziu, spre începutul primăverii - era un martie friguros - m-am decis să-i arăt casa noastră, cea cumpărată de tatăl meu, Negip Kerim, într-un cartier aristocratico-negustoresc al Bucureș-

tiului istoric. La drept vorbind, ezitasem mult să-i spun de casă pentru că în vremea aceea „Parfumeria” arăta jalnic. După moartea fulgerătoare a tatălui meu am rămas foarte săraci. Așa că mama, fratele meu și cu mine nu am avut posibilitatea s-o întreținem ca lumea. Acoperișul era ciuruit de ploii și de zăpezi, pereții casei păreau inundați de igrasie, tencuiala de pe exterior căzuse bucăți, bucăți. O și „tocmisem” spre vânzare – la un preț de nimic – cu un cizmar bătrân care tratase cu mama. Cu suma derizorie pe care ne-o oferea el, n-ai fi putut cumpăra o „Dacie” nouă! Suma urma s-o împărțim la trei: mama, fratele meu și cu mine. Mă duruse mult această alternativă, dar încă mai mult ceea ce-i spusese bătrânul cizmar mamei mele: „Să știți, doamnă, că eu o să desființez ferestrele astea patru de la fațadă. Sunt foarte mari, foarte înalte, țin frig, așa că eu o să fac din ele doar două și încă mult mai mici. O să mă coste și asta o groază de bani, transformarea.”. Ar fi urmat, așadar, o mutilare...

Cu inima îndoită, am ales să-l duc pe Mircea în dreptul casei din Parfumului la un ceas de după-amiază târzie. Așadar nu în plină lumină, pentru ca umbrele serii ce se apropia să-i îndulcească defectele. Ne-am oprit destul de departe, peste drum de casă, în linie „oblică” față de ea. Și-atunci, arătându-i-o, i-am zis:

– Uite, asta-i casa mea. Casa noastră.

– Asta e?!

Bănuiesc că el se așteptase să-i arăt un fel de magherniță, de vreme ce ezitasem atâta timp să-i vorbesc despre ea. Și să i-o arăt.

– Asta e?! Și voi vreți să vindeți casa asta? E o splendoare! Nu vezi ce proporții are? Ce minuni de ferestre are?!

Atunci, pe loc, i-am povestit de cizmar, de intențiile lui de a „poci” casa, de suma derizorie pe care ne-o oferise în schimbul ei.

Atunci, pe loc, adică în aceeași seară, în garsoniera mea din Calea Griviței am hotărât să salvăm casa. S-o refacem din temelii – „după ce vom obține, desigur, aprobarea de introdus gaze”.

Așa a început alcătuirea acestei case-comori – pentru mine, așa a început nașterea unui loc fermecat în care au fost

gândite, imaginate atâtea și atâtea filme, în care eu mi-am scris poveștile, în care au fost scrise scenariile și decupajele unor pelicule pomenite azi în volume „de specialitate”.

Așa s-a născut „rezervația” clădită cu multă dragoste, unde Mircea și-a găsit, într-un târziu, cuibul cald la care visase încă din anii fragezi. Ani în care se socotise un copil „mal-aimé”.

Mutând pereți – cu talentul unui arhitect înnăscut –, cărând în „șantier”, odată cu mine, faianță, cărămizi, parchet, materiale de construcție aduse de zeci de furgonete supraîncărcate, hotărând noua siluetă a casei, Mircea și-a demonstrat nebănuite însușiri creative legate de o altă zonă a Frumosului. Și a stârnit nu numai admirația mea și a mamei mele, ci și a vecinilor noștri – căroră nu le venea să-și creadă ochilor văzându-l pe tânărul bărbat cu aspect de „lord” cum, îmbrăcat ca un sportiv în ore de „relax”, căra în spinare uși, saci cu parchet, stive de faianță, țevi de tot felul, obiecte sanitare... Cum supraveghează, cu ochi de specialist, refacerea aproape integrală a exteriorului și interiorului casei... În acei aproape doi ani cât a durat reconstruirea „Parfumeriei”, Mircea n-a avut parte de nicio „cenzură”, a cheltuit, cu generozitate, banii obținuți pe două filme ale lui și a realizat toată această, foarte specială, „creație”, guvernat doar de desăvârșitul său bun gust.

Și tot el este autorul acelei „surprize” aflate în mijlocul „Parfumeriei” – curtea mică! Arhitectul din el a creat un... „patio”, o curte interioară, sursă de răcoare... vara, insulă de liniște albă, mai ales când ninge molcom – iarna. În mijlocul acestui spațiu, mama, încântată de „găselnița fermecată” a lui Mircea, a plantat o hortensie trandafirie. Eu – o iederă „evergreen”. Iedera asta are memorie. E și azi acolo, cățărata de jur-împrejurul pereților înalți ai patio-ului. Freamătă verde, de parcă mi-ar vorbi. Acum are rădăcini groase, de „pom” adevărat. Și-mi amintește întruna că Viața e veșnică...

... În „curtea mare”, care s-a împodobit între timp cu cinci pomi veniți „din proprie inițiativă” – adică aduși de vânt, a

trăit – a supraviețuit – timp de aproape trei decenii... o scară! O scară care a purtat „marca Veroiu“

Da, o scară grea, de lemn, pe care Mircea a construit-o într-o după-amiază de primăvară timpurie – cât a ținut lumina zilei – din scândura groasă rămasă de la șantier. A trebăluit la ea ceasuri întregi, folosindu-se de uneltele meșterilor care încă mai lucrau la finisarea interioarelor: un ciocan, un fierăstrău, o rindea și o grămadă de cuie... Ne rugase – pe mama și pe mine – să nu ieșim în curte, pentru că ne pregătește o surpriză... Abia spre seară ne-a dat voie să „luăm în primire“ un dar al lui, foarte special: acea scară menită să ne poarte, pe el și pe mine, pe terasa de deasupra dormitorului. Cine l-o fi învățat să facă o scară?! Când și cum?! Evident, nimeni! Talentul lui avea nenumărate ramuri nevăzute, neștiute, ca și modul lui de a-și arăta dragostea pentru un loc, pentru niște ființe... „La vară, o să vezi, o să urcăm pe terasă cu o sticlă de șampanie și o să lenevim acolo, la soare, mai ceva ca la ștrand“ ...

În seara aceea de Noiembrie, pornisem de la „Parfumerie“ spre spitalul Fundeni cu inima înghețată de emoția revederii. Știam că Mircea fusese internat acolo, la Oncologie, după ce fusese operat de mai multe ori în Franța și la București, în speranța disperată a doctorilor de a-i salva viața...

Cu câteva zile în urmă, Dan Pița mă anunțase că mă va duce la Mircea. „Mircea mi-a spus că vrea să te vadă.“ Știam că e pe moarte, știam că e ținut „pe morfină“ pentru a-și putea suporta calvarul...

La 17 octombrie 1997, îl văzusem la premiera de la Scala cu ultimul său film, „Femeia în roșu“. Un film „ciudat“, „Femeia în roșu“! Un film „cu cheie“, având un mesaj greu de descifrat pentru cei neinițiați în tragedia pe care o trăise și o trăia Mircea. Un film-testament scris anume cu vorbe încâlcite de un Artist care-și dăduse între timp întâlnire cu Moartea... O premieră cum nu se mai pomenise în acel cinematograf. O premieră cum n-a mai fost niciodată de-atunci. Nu e vorba despre calitatea filmului

prezentat în seara aceea. E vorba despre cum a arătat holul cinematografului la ieșirea din sală a spectatorilor, în număr relativ mic. Despre cum au arătat cei trei: Mircea – marcat, evident, de boală, aproape de nerecunoscut, slăbit, cu costumul elegant, bleumarin, fluturând pe el, cu gulerul cămășii bleu-deschis mult prea larg pentru gâtul lui foarte subțiat, cu părul prea scurt, vag-argintiu, rărit; Mircea Nedelciu – unul dintre autorii scenariului, respectiv al cărții de la care a pornit filmul – aflat într-un cărucior de infirm, atins și el de o boală necruțătoare, care avea să-l învingă după foarte puțin timp. Iar Elena Albu – „Femeia în roșu” – pășind cu greu, ajutată de câte o cârjă enormă.

În holul rărit de lume Mircea părea singur. Mai degrabă o fantomă. Privea cu sfială în jur, intuind, desigur, motivul pentru care până și prietenii apropiați stăteau mai la o parte, sprijinind pereții. Nu prea era loc de vorbe. Sunt sigură că Mircea cunoștea pentru prima dată acest sentiment de ciudată izolare, învățat, încă „din vremea noastră”, cu bulucul de spectatori, prieteni, critici, oficialități care se repezeau spre el ca să-l felicite, să-i strângă mâna, să-l îmbrățișeze, să-l asigure de admirația lor... În timpul proiecției, în sală fusese o tăcere de gheață. Nici urmă de valurile de aplauze care răsunau de obicei la Scala după fiecare cadru extraordinar, după fiecare scenă tensionată, bine ritmată, în care actorii „lui” își dădeau, cu excelență, măsura... Așa cum s-a întâmplat la „Dincolo de pod”, la „Să mori rănit din dragoste de viață”, la „Artista, dolarii și ardelenii”, la „Mânia”, la „Oglinzi” ...

Eram și eu printre cei care... „sprijineau pereții”. Zărindu-l așa, izolat ca pe o insulă pustie înconjurată de ape reci, am împins-o pe Magda Mihăilescu: „Du-te la el, spune-i ceva, nu vezi ce singur e?” Magda s-a dus, a îngăimat ceva, el i-a mulțumit, a îmbrățișat-o cu un fel de recunoștință plină de sfială... Apoi m-a privit de-acolo, de pe insula lui de gheață, cu un mic zâmbet complice, de parcă ar fi înțeles că eu o trimisesem la el pe Magda, ca pe un mesager delicat al dorinței mele de a-i da curaj.

După asta am plecat la repezeală... Mi-era tare greu să-l văd așa, cu pecetea morții adânc înfiptă în ființa lui.

În drumul spre Fundeni n-am vorbit mai nimic. Era o seară rece de Noiembrie ploios. Pița șofa tăcut. Lângă el, Ion Oroveanu, Ony, cum îi spuneam noi marelui scenograf, fuma – parcă. Eu stăteam în spate. Aș fi vrut și n-aș fi vrut să ajungem acolo, în „Pavilionul canceroșilor“! N-aș fi vrut să-l văd pe Mircea învins de boală.

Parcul care înconjoară Fundenii era cufundat în beznă. Din când în când se auzea lătratul unui amărât de câine, refugiat pe lângă pomi. Încolo – liniște.

Văzută de la parter, clădirea înaltă a spitalului, înecată în ceață, cu zidurile ei sparte de ferestre mici, prin care răzbătea lumina cadaverică a neoanelor de prin saloane, părea un vas-fantomă, eșuat într-o pădure...

Am urcat tăcuți la etajul 4. Pița știa drumul. Îl vizitase pe Mircea aproape zilnic. Pe culoar ne-a întâmpinat prietenul lui de-o viață, blândul uriaș, Gelu Netea – „marele nevoit să asculte“. Gelu era însoțit de cele două doctorițe – „îngerii păzitori“, ocrotitori ai lui Mircea, doctorița Xenia Bacinsky și doctorița Rodica Anghel.

M-am prezentat, cu ochii la bolnavii – vreo doi-trei – care, îmbrăcați în pijamale alb-cenușii, pluteau, parcă, pe culoarul întunecat, ca niște umbre subțiri, conștiente că vor dispărea curând de pe fața pământului.

Invitați de cele două doctorițe și de Gelu Netea, am intrat în salonul lui Mircea.

Era un salon imens, cu ferestre largi, cu pereți albi, curați. Unul dintre pereți era, de fapt, un fel de glasvand, un fel de perete înalt, din sticlă groasă, semi-opac. Am înțeles de la gazde că dincolo de acel perete de sticlă murea încet un alt bolnav.

M-am îndreptat spre Mircea încercând să zâmbesc. El chiar zâmbea cu-adevărat.

– Nu-i așa că nu arăt prea bine?

Zâmbea cu naturalete, arătându-și toți dinții, superbi, nealterați de boală. (Când l-am cunoscut eu, Mircea avea 31 de ani și nicio carie!)

Stătea în patul înalt de spital, așezat între perne albe. Alb era tot așternutul. Și pijamaua lui era tot albă – așa țin minte. Totul părea a fi în alb-negru, de parcă ne-am fi aflat într-unul dintre filmele care atâta îi plăceau lui. Și în care a excelat.

... Nu, nu arăta deloc bine. Capul i se micșorase de tot, oasele săreau de sub piele, părul era parcă mai rar, mai subțire, tuns scurt – sau căzut? Doar ochii erau vii, scăpărau (oare morfina cu care doctorii îl ajutau să-și suporte durerile cumplite le alimenta această scăpărare?). Numai că albul ochilor lui nu mai era alb. Era de culoarea muștarului, aproape cenușiu. Pielea – atât de fină – se adunase în crețuri mici-mici pe frunte, în jurul ochilor, în jurul gurii. Sub bărbie, pielea lui atârna ca pielea oamenilor foarte, foarte bătrâni... (Mircea împlinise 56 de ani cu doar câteva luni în urmă, la 29 aprilie!) Era îngrozitor de slab...

Bănuiesc că nu mai avea puterea să stea în capul oaselor – care-l înțepau, desigur – pentru că se ținea cu brațul stâng de un fel de „băț” din fier, un fel de sprijin anume atașat de tăblia patului metalic, vopsit tot în alb... Iar brațul lui Mircea era și el un fel de „băț” subțire, acoperit cu o piele alb-cenușie, care atârna de sub oase ca o rufă străvezie, pusă la uscat.

După câteva vorbe schimbate de noi cu Mircea, cu doctorițele, cu Gelu Netea, Dan Pița a hotărât să fim lăsați singuri – Mircea și cu mine.

N-am să scriu aici despre ce am vorbit atunci noi doi. E un secret pe care Mircea l-a dus cu el în cer, lăsându-mi mie partea mea ca pe o jumătate de comoară care să mă hrănească, după plecarea lui, precum un leac miraculos, de dragoste, ce te-ajută să-ți suportți – cât mai trăiești – infirmitatea.

Am să povestesc în schimb o scenă la al cărei final au fost martori și Dan Pița, și Oroveanu, și cele două doctorițe. Și, desigur, Gelu Netea.

Ca să evoc scena aceea aiuritoare, petrecută între mine și un muribund, trebuie să mă întorc în timp.

Într-un timp în care iubirea noastră era tânără și – încă! – lipsită de grijile unui viitor incert. Un timp, adică pe la începutul anilor '70 – pe când îndrăgostiți până peste cap unul de altul, hălăduiam prin București ținându-ne de mână. Ba chiar și sărutându-ne la colț de stradă, firește, nu pasional, ci pe... obraz, țoc-țoc, cum fac copiii când îi inundă câte un val de tandrețe unul pentru altul. Uite-așa, hodoronc-tronc. O făceam și când traversam Bulevardul Magheru, cam pe lângă Cinema Studio. Ori intrând la Capșa, unde ne plăcea atât de mult să mâncăm seara târziu, după câte o premieră.

În acel timp râdeam din orice, acasă, la cinema, în sălile de teatru. Când asistam la câte o comedie, râsul nostru din timpul spectacolului era recunoscut de cei ce ne știau. (Dramaturgul Dumitru Solomon, dragul de Dolfi, care-mi fusese director la Casa de filme, obișnuia să-mi zică: „Te-am auzit aseară râzând la premieră. L-am auzit și pe Mircea cum se îneca de râs!”)

Desigur, un motiv de mirare, de nedumerire, această voioșie exuberantă a lui Mircea pentru cei ce-l știau doar de la distanță, pentru cei ce-l întâlneau în ocazii oficiale, când îl descopereau într-o atitudine foarte sobră.

Odată, o doamnă redactor-șef de la singura noastră revistă de specialitate în materie de film, m-a și întreat, plină de malițiozitate, desigur: „Spune-mi, te rog, dragă Silvia, ce-i dai tu de mâncare la micul dejun lui Mircea «al tău»? Nu cumva... cuburi de gheață?!” Ce prostie! De unde să fi știut doamna aia cu câtă plăcere, cu câtă complicitate, cu câtă voluptate râdeam deseori, noi doi, stârniți de unele „subiecte” care pe alții nu i-ar fi amuzat defel? Râdeam cu poftă acasă, pe stradă, ori de câte ori se ivea câte un „motiv serios”.

Printre „motivele” noastre, foarte speciale, de râs în hohote se aflau mai ales două, pe care le evocam din când în când, doar așa, ca să ne binedispunem în câte o zi, în câte o seară, la

câte un ceas, când, apăsăți de întâmplări urâte de peste zi, simțeam nevoia să ne destindem.

Un „motiv“ era... Kojak. Da, eroul serialului TV care-i ferecea, sâmbătă de sâmbătă seara, pe românii lipsiți de bucurii. Se pare că și pe Ceaușești îi fascina personajul interpretat cu atâta farmec personal, cu atâta umor de simpaticul Telly Savalas. Noi urmăream cu aceeași fidelitate, de câte ori era cu putință, episoadele în care Kojak se bătea cu tot soiul de indivizi dubioși, hoți, criminali periculoși, pe care îi dovedea până la urmă! Și le venea de hac!

Un episod ne plăcuse în mod deosebit. Mai ales pentru scena în care un erou negativ, un negru sclivisit, extrem de elegant, într-un costum alb, tip „Armani“, cu cămașă neagră, cravată albă de mătase și pălărie neagră, trasă pe ochi, se înfrunta cu Kojak într-un apartament luxos de hotel. În culmea furiei, atacat... verbal de Kojak, negrul sclivisit lua o scrumieră grea, de cristal strălucitor, și, cu un gest de baschetbalist profesionist, i-o proiecta în cap lui Kojak. Fără să-l nimerească, desigur! Amuzant era faptul că, până să înșface scrumiera, negrul îl apostrofa pe Kojak spunându-i pe nume. Numai că-i rostea numele ca pe o amenințare, aruncată în zeflema. Îi zicea: Koo-ge-akkk, adică lungind o-urile și trăgând de ele ca de elasticul de la o praștie. Și apăsând pe consoana finală, pentru ca acel K să sune ca pocnetul unui glonț.

Ei bine, Mircea era mort după scena asta. Mi-o juca adesea cu un haz nebun. O juca de fiecare dată când doream să râdem în hohote. De fiecare dată când îl rugam, când îl imploram – și el se lăsa rugat, implorat – să mi-o joace... Și noi râdeam, și râdeam, și râdeam...

Tot așa râdeam după ce Mircea îmi juca unele scene din... „Cărțile junglei“, acea capodoperă de desen animat făcută după Rudyard Kipling.

Văzuserăm amândoi la premieră filmul, la un cinematograf aflat pe undeva prin cartierul Floreasca, un cinematograf